

'Απ' αὐτοὺς «ἀπαλλαγέντας» δὲν ἐλέγετο κανεῖς,
μήτε Μπόρσας ἦσαν τότε, μήτε καν ὁμογενεῖς,
μήτε Φραγκολεβαντινοί, μήτε μέγαρα μὲ τζόγους,
μόνον φρόνημα γενναίων,
ὅσων νὰ λιμεῖ μ' ἄλλους λόγους
προστυχιά καὶ τῶν γονεῶν.

Κεῖ ἐγὼ μείσα 'στοὺς πολέμους καὶ 'στὸ βόγγο καὶ τοὺς πό-
βλεγα πρὸς τοὺς προγόνους:

«Ἄν εἰξάρατε τί κράτος μὲν ὀρᾷ θὰ κάνειτε,
δὲν θὰ 'θέλατε ποτὲ σας τὸν καιρὸ νὰ χάνετε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουρξικά,
δίχως πῆταις καὶ τσουρέκια.

«Τί τοῦ κακοῦ πολέματε μὲς 'στῆς λαύριας καὶ 'στὰ χιό-
θελθουν 'μείρας, θελθουν χρόνια,
ποῦ θ' ἀκούει τ'ὸνομά σας καὶ θὰ νοσηθουν ἀναγοῦλα...
δὸς τοῦ 'λευθερίας θὰ τρῶνε, κ' ἡ ψυχὴ των θάναϊ δούλα».

Μὰ δὲν μ' ἄκουσαν ἐκεῖνοι
κ' ἔκαναν αὐτὸ τὸ κράτος,
ποῦναϊ φλογερὸ κκμῖνι
καὶ τοῦ Μωῦσῶος βράτος.

Εἶδα καὶ τοὺς ἀπογόνους μὲ τὰ Φράγκα καὶ τὰ ρούχα
'στοὺς παλῶους φουστανελάδες νὰ φωνάζουν γιούχα γιούχα,
καὶ νὰ διχῶνουν τὴν γροθιά των
'μπρὸς οἱ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
ν' ἀκουσὺν καὶ τὰ σπαθιά των
γιά νὰ σφαζέουνε βερβάρους.

Καὶ τοὺς ἄκουσα γελῶν μείσα 'σῶν σφαιρῶν τὸν ἦχον
μὲ τοὺς ἰσκιούς νὰ μιλῶν τ'ὸν προγόνων τ'ὸν προστύχων,
καὶ τοὺς εἶδα 'μπρὸς 'στὸ σῆμα μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πένια, νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πάλια,
καὶ 'στοὺς ἰσκιούς τ'ὸν προγόνων νὰ μὴ γίχνουνε ματιὰ,
μὰ νὰ βλέπουν τοὺς 'δικούς των, ὅπου φεύγανε πηλαλά.

'Εξερῆθηκα 'στὰ γέλοια
μὲ τοὺς νέους ἀπογόνους,
μὲ τ'ὸν Φράγκων τὰ κοπέλια,
τοὺς Τουρκο-Βουλγαροκτόνους.

Τώρα ξίφη κορτερά
οἱ τραπέζια γύρω γύρω
κόθουνε τὸν μακαρρά,
κόθουνε τὸ τέρσο-τίρο.

Τώρα κόθουνε κομμάτια Βασιλόπτητας καὶ κούρκων
καὶ παντοδαπῶν κρεάτων...
ἐλογάριαζαν νὰ κόψουν τ'ἀμιλέττητα τῶν Τούρκων
καὶ 'κοπῆκαν τὰ 'δικὰ των.

Ρωμηοὶ μὲ ραδιγῶτες, μὲ ῥομῖνες, μὲ βελαιδες,
κόψετε κάθε σῆμα μὲ τοὺς φουστανελάδες,
ἀποκηρύξατέ τους εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους
καὶ 'πίστε πῶς βουσίσιους δὲν θέλετε προγόνους.

Σεῖς κωνῶν αἰμάτων, σεῖς ἀργοντιᾶς καθρέφταις,
ἀμακτωλῶος σεῖς 'βῆκα καὶ σεῖς ἀφίνω κλέφταις,

τίτοιους σεῖς παραδίδο 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
ν' ἀγωνισθῆτε κ' ἄλλον ποδαρῶν ἀγῶνα.

'Ἐκατὸ διαβῆκαν χρόνοι, ποῦ κ' ὁ Σολωμὸς 'γεννήθη,
κ' ἄνδριάς 'στὸν τροβαδοῦρον εἰς τῶρα δὲν ἐστάθη,
κ' ἔγινε κ' ἐπιτροπὴ
ἀνδριάντα νὰ τοῦ κἀνρη,
καὶ τὰ πρέποντα νὰ πῆ,
μὰ θαρρὸ πῶς λῆγια χάνει.

Ποῖος ἔξυπος Φραγκο-Ρωμηός, ποῖος λέων τοῦ συρμού
κ' ἔνα λεπτὸ γι' ἀγαλλματὰ θὰ δώσῃ Σολωμοῦ;
εἶδῶ δὲν ἐστῆσαν σ' αὐτοὺς ἐν' ἀνδριάντ' ἀκόμα,
ποῦ τρῶνε σολωμούς κουτιῶν μὲ πυχῶντον στόμα,
καὶ τῶρα γιὰ τὸν Σολωμὸ
θᾶγεται πέρα καὶ κἀμῶς;

Τί περισσότερο ζῆται κ' αὐτὸς ὁ μακαρίτης;
ἡ μουσικὴ τὸν 'Ἐθνικὸν' ὅπῃταν ἀνακρούη,
μὲ σέβας δὲν σκόνεται κάθε Ρωμηός πολίτης,
δὲν βγαίνει τὸ καπῖλο του κ' ἄν ὀρθὸς δὲν τὸν ἀκούει;
Τίτοια τιμὴ πραγματικῶος τρῖς ἀνδριάντας κάνει,
Θεὸς 'σχωρίσταν, βρε παιδιὰ, μόνον αὐτὴ τοῦ θᾶνεϊ.

Εἶναι κανεῖς νὰ μὴ γελᾷ;... 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
λεπτὰ νὰ θέλουν καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦβῆκαν τὸν 'Αγῶνα.
Πιστεύω κ' οἱ Ζακυνθῖνοὶ πῶς θέλουν ν' ἀστετεύονται,
ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι χωρατὰ κ' ἂν ὄντως σοβαρεύονται,
τότε τὸν ἀνδριάντα του νὰ τοῦ τὸν κἀνουν μόνον
καθὸ συμπατριῶτων...

εἶδῶ κανεῖς σήμερα πεντάρια δὲν πληροῖνε
μήτε γιὰ τὸν 'δικὸ του.

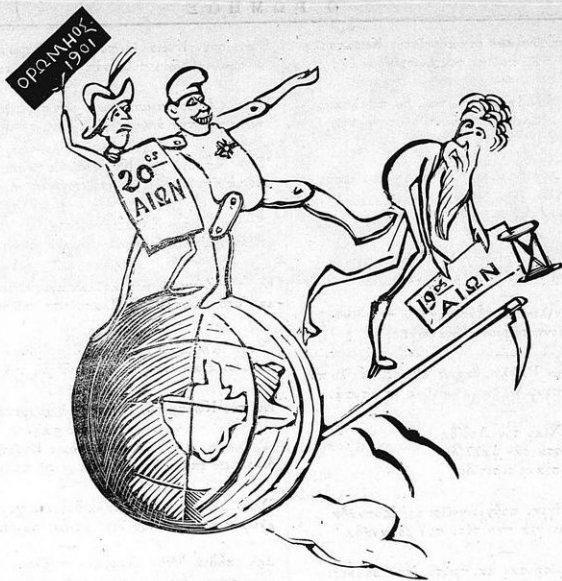
Μις 'στὴν ἀβουσον πιτῶ,
χαίρετε, σεῖς χαίρετῶ,
τῶρα 'στὰ γερόματὰ μου σεῖς ἰδοῦσας πολλὸ,
χαίρε, νικητῶν λερούσι,
μὰ πρὶν φύγω καὶ τοῦ μπίστην τροβαδοῦρου Φασουλῆ
φτύνω τὸ τραγῆσιο μουσι.

Σεῖς εὐρῆκα δίχως Στέμμα, σεῖς ἀφίνω μὲ Κορῶνα...
ξεπροβάλλετε μὲ φούσκαις 'μπρὸς 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα.

'Ο Φασουλῆς τὰ Κάλαντα τὰ λείει δίχως τάλαντα.

Νὰ σεῖς τὰ 'ποῦμα... 'πίστετε τα... λοιπὸν καλημερούδια,
κ' Ἄη-Βασίλης ἐρχεται κ' ἀρχίζου τὰ τραγούδια.
'Αρχιμηνιαῖς, ἀρχιχρονιαῖς, κ' ἀρχαῖς Αἰῶνος νέου,
τὸ στόμα νὰ χορτάσωμε τοῦ καθενὸς ὀρνέου,
νὰ ῥᾶμ Βασιλόπτητας, πούληρικὰ καὶ διέδους,
σπαλέταις νὰ γυρῶσωμε, προβιάσματος, στεφάνους.

Καθ' αἰῶνας ὅπου θᾶνεϊ
χρόνους ἕκατὸ μᾶς κάνει,
κάθε χρόνος ὅπου τρέχει
μὲ ντουζίνα μῆνες ἔχει,
κάθε νέος μῆνας πάντα
ἔχ' ἡμέρας ὡς τριάντα,
μὰ τυχαίνει ποῦ καὶ ποῦ νᾶχη καὶ τριανταμία,
καὶ 'στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὅλοι τρέχουν 'στὸν Ταμίαι.



Είναι κάμποσο παυμένοι μίς' στού κόσμου τόν κλαυθμώνα,
 πού μονάχα μιάν ημέρα τήν μετρούνε σάν αιώνα,
 είναι και διορισμένοι στού καχη-ντουιζ τή σφαίρα,
 πού 'μπορούνε τόν αιώνα νά τόν έχουσι σάν μιά 'μέρα.

Νά σάς τόν 'πούμε, ... πείστε τον...
 χαρά 'στ' άρχοντικό μας,
 τόν γαϊδαρό σας δέστε τον
 κοντά 'στό Κεντρικό μας.

Σήμερα χαιρεί και γελά κι' ό Κήπος τού Κλαυθμώνος,
 νέος Αιών, μαρι παιδιά, κι' άντάμα νέος χρόνος,
 κι' οι δρό σουπιαίς φορτώθηκαν για νά μας μουντζουρώ-
 |σουν,
 κι' οι δρό βαστούνε φασκέλια για νά 'μεις φασκελώσουν.

Αιών μεγάλε κι' είκοστή, και σύ, καινούριε χρόνε,
 μουντζουρώνε, φασκίλωνε, φθάν' ή κοιλιαίς νά τρώνε.
 Και σεις οι δρό θά φύγετε, κι' έμεις με συγκινήσεις
 άκόμη θά παρλάρομε για τας μεταρρυθμίσεις.

'Αη-Βασιλης έρχεται... χαχάτε σεις τά πλήθη,
 κι' ό Δήμαρχος, καλώς ποιάν, ισχύτως συνεβλήθη
 νά γίνουσι ούρητήρια κι' άπόπατοι καμπόσοι,
 κι' έτσι τó μέγα ζήτημα τής βρώμας νά τελειώση.

'Αη-Βασιλης έρχεται, κι' ή πύλα μίς 'στη μέση,
 νέος Αιών, νέα χρονιά, κι' ό Κόντες δέν θά πέση.
 Φαρμάκια λημονήσετε και χρόνους ιπαράτους,
 κι' εκπράστετε 'στόν Δήμαρχον θερμά συγχαρητήρια,
 γιατί θαρρώ πως έξ αύτης τής δράσεως τού κράτους
 θά μείνουσι μόνον κέρδος μας καμπόσ' άφοδευτήρια.

'Αη-Βασιλης έρχεται... χρόνια πολλά, και τώρα
 έλατε με τά τέσσερα νά πάρετε τά δώρα.

Μποναμάδες μας κι' εύχαις, όπου πέφτουσι σάν βροχαίς.

Είς τόν Κόντη μία μήτη, πού νά στέκεται 'ψηλά,
 νά τήν βλέπουσι έλλαις μύταις και νά πέφτουσι χαμηλά.

'Στόν Ρωμάνο τόν Μινίστρο
 δυνάτο για νόταις οίστρο.

'Στόν Βουδούρη Ταξιάρχας μπρός και πίσω και 'στά πλα-
 |για,
 και 'στόν Στάη τής Παλλάδας 'Αθηνάς τήν κουκουβάγια.

'Στόν Καραπαυλο βουρσάκια για τήν κάθε του μπακαμπέτα
 και 'στόν Τσαμαζού των όπλων τής ειρήνης τήν τρομπέτα.

